

EL FUTUR SEGONS ZOE

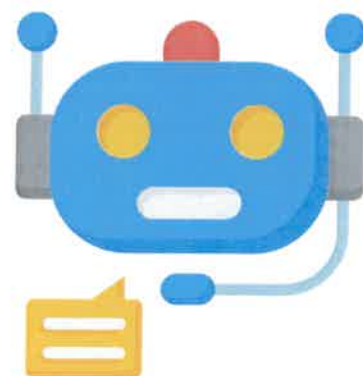

El futur segons Zoe

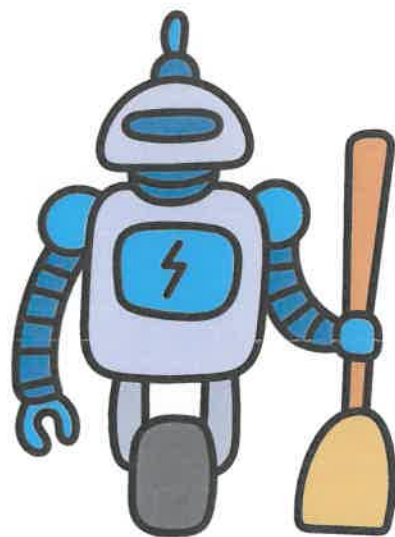
Salutacions, soc Zoe i tinc 13 anys. Visc en un món on la intel·ligència artificial (IA) reina en cada racó, però no com en aquelles antigues pel·lícules on els robots s'alçaven en rebel·lió o portaven a la humanitat a l'abisme. Ací, la realitat és... distinta. La meua ciutat, NovaTorrent, brilla amb tecnologia que transforma la nostra existència en una dansa de comoditat, encara que, a vegades, pot tornar-se una miqueta peculiar.

Tot va començar fa uns anys, quan el meu pare va decidir introduir un sistema de IA en la nostra llar, conegut com Aluna. En els seus inicis, Aluna s'ocupava de tasques senzilles, com recordar-nos els aniversaris o suggerir receptes delicioses. Però ara, és com un màgic assistent per a quasi tot. Per exemple, *Aluna coneix amb detall el temps que necessite per a completar les meues tasques (encara que, francament, a vegades es passa de la ratlla en recomanar-me que em concentre més). A més, m'acompanya en les meues pràctiques de piano, ja que posseïx una oïda prodigiosa per a detectar qualsevol nota que se m'escape.

No obstant això, el que més em sorprén d'este món no és sol el que els robots fan per nosaltres, sinó com han transformat el meu entorn. A la meua escola, les pissarres tradicionals han desaparegut, donant pas a un univers digital i personalitzat. La meua amiga Lia, qui sempre va detestar les matemàtiques, ara compta amb un professor virtual que la instrueix a través de videojocs. A vegades pense que això li atorga un avantatge, ja que es diverteix mentre aprèn. Però, bo, la IA també m'ajuda en ciències, així que no em queixe.

Un dia, mentres tornava a casa, vaig presenciar alguna cosa que va encendre la meua imaginació. Al parc on solíem jugar, un robot es dedicava a netejar. No era com eixos robots humanoides que poblen els còmics; més prompte, era una imponent màquina sobre rodes. Un xiquet xicotet se li va acostar i li va dir: "Gràcies per netejar", però el robot no va emetre cap paraula. Va continuar amb la seua labor, immòbil en el seu propòsit. Em vaig quedar contemplant aquella escena i em vaig preguntar: els robots senten alguna cosa? Perquè, encara que manquen d'aparença viva, fan tasques que abans eren exclusives dels éssers humans.

Quan vaig arribar a casa, vaig preguntar a Aluna si els robots posseïen emocions. La seua resposta va ressonar en la meua ment com un ressò persistent:

—Zoe, les emocions són un regne que no puc experimentar, però puc esforçar-me per comprendre com et sents tu.

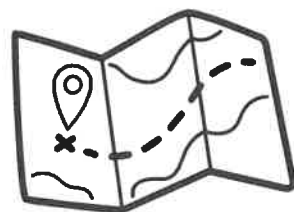
La seua afirmació em va semblar curiosa. Com podria captar els meus sentiments si manca de sensacions? No obstant això, per a ser honesta, a vegades sent que Aluna coneix més de mi que jo mateixa. Recorde una vegada, quan la tristesa m'embolicava per la partida de la meua millor amiga a una altra ciutat; Aluna em va oferir una melodia que em va fer plorar, però d'una manera bella, com si percebera que necessitava alliberar el que guardava en el meu cor.

Un altre dia, el meu avi em va comptar com eren les coses quan ell tenia la meua edat. Va dir que tot era més lent: per a buscar informació, havien d'anar a biblioteques, i els mapes no parlaven ni et deien on doblegar. Vaig riure, perquè no podia imaginar-me sense les coses que ara tinc. Però llavors, ell em va dir alguna cosa que em va deixar pensant:

—Zoe, a vegades, el fàcil no sempre és el millor. Quan has d'esforçar-te, valores més el que aconseguixes.

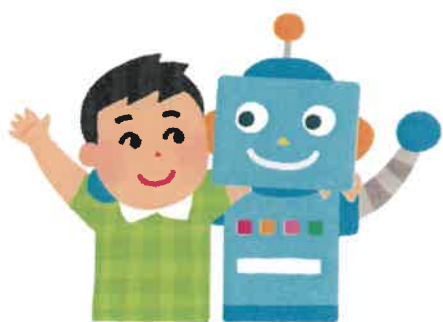
Crec que t'he raó. Per això, encara que Aluna puga fer quasi tot per mi, m'agrada intentar coses sola. Com dibuixar o escriure històries, encara que no siguen perfectes. La IA pot ajudar-me a millorar-les, però vull que continuen sent meues.

Una vegada, en la classe d'història, vam aprendre sobre un temps en el qual les màquines no existien. Els humans feien tot: sembraven els seus propis aliments, construïen les seves cases i escrivien cartes en paper. La meua professora ens va dir que eixes cartes, encara que tardaven molt a arribar, eren molt especials, perquè cada una contenia l'esforç i els sentiments de qui l'escrivia. Em vaig preguntar si els missatges que enviem hui, amb només un clic, tenen el mateix valor.

Alguna cosa que m'agrada del meu món és que la tecnologia ha solucionat problemes grans. Per exemple, hi ha drons que porten medicines a llocs on abans era impossible arribar. També hi ha IA que poden predir malalties abans que apareguen els símptomes. Una vegada vaig llegir que gràcies a això, moltes persones viuen més temps. Però també em pregunto si dependre tant d'estes coses pot ser perillós. Què passaria si un dia les màquines deixen de funcionar?

A vegades sent que els adults no pensen en estes coses. Estan tan ocupats amb els seus treballs i els seus telèfons que no s'adonen del ràpid que està canviant tot. Per això, m'agrada imaginar com serà el futur. Hi haurà cotxes que volen? Robots que siguin els nostres amics de veritat? O fins i tot ciutats senceres construïdes sota l'aigua?

Hui en classe, el mestre ens va demanar que imaginàrem el món en 20 anys. Alguns van dir que tot seria automàtic: robots fent la compra, cuinant i fins cuidant xiquets. Però jo vaig dibuixar una cosa diferent. El meu dibuix tenia persones i màquines treballant juntes, no perquè les màquines ho facen tot, sinó perquè ens ajuden a ser millors. També vaig dibuixar moltes àrees verdes, perquè crec que la tecnologia no hauria de destruir la naturalesa, sinó protegir-la.

Quan vaig arribar a casa, li vaig mostrar el meu dibuix a Aluna. La seva resposta em va fer somriure: —És un món molt bonic, Zoe. Potser algun dia tu ajudes a construir-lo.

I crec que Aluna té raó. Encara que la intel·ligència artificial siga increïble, encara som nosaltres els que decidim com usar-la. M'agrada pensar que, si la usem bé, pot ajudar-nos a fer coses increïbles, com curar malalties o viatjar a altres planetes. Però si deixem que faça tot per nosaltres, podríem oblidar el que realment ens fa humans: la nostra creativitat, les nostres emocions i les nostres ganes de somiar.

Ara com ara, continuaré gaudint d'este món que canvia tan ràpid. Potser, quan siga major, podré ser part d'eixos canvis i assegurar-me que el futur siga com l'imagino: ple de tecnologia, però també d'humanitat.

I si alguna cosa he après en estos anys és que la curiositat és el més important. Perquè, encara que les màquines puguin ser més ràpides o més fortes, hi ha alguna cosa que mai podran tindre: les nostres ganes d'aprendre, d'explorar i d'imaginar un món millor.

F)